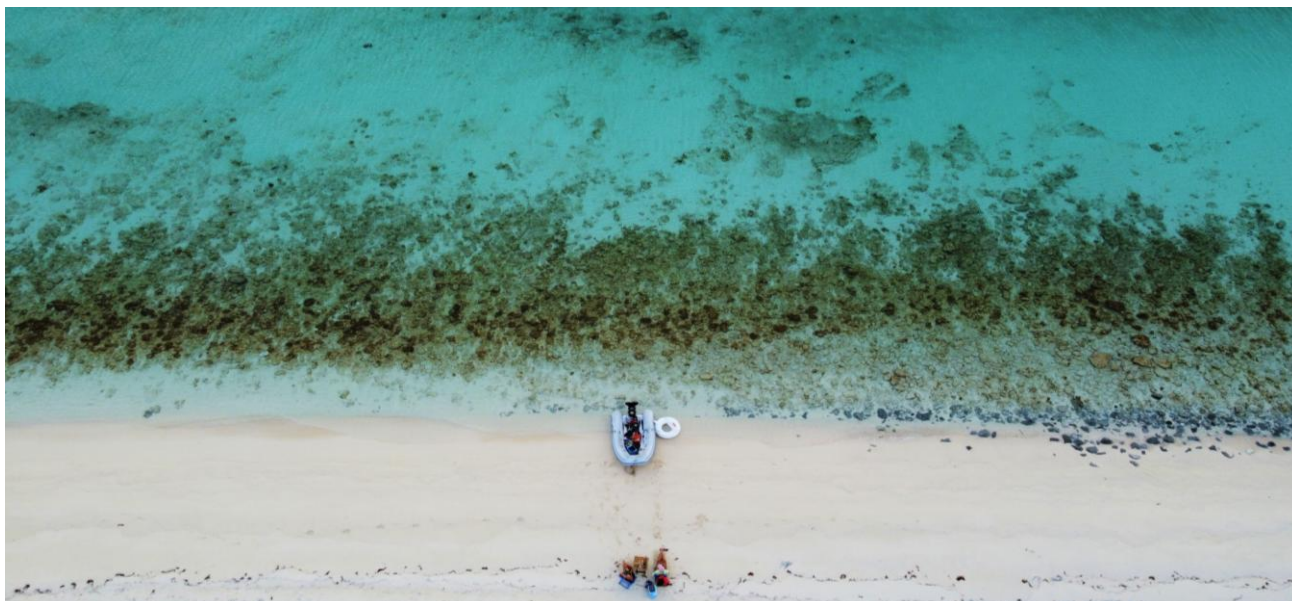

Halløj derhjemme, så er der nyt fra Artemis!

Efter en fantastisk sæson i Det Caribiske øhav, var det på tide at sige endegyldigt farvel for denne gang. Efter et halvt år med solskin, azurblåt vand, farvestrålende revfisk og møder med nye kulturer, kan man godt føle sig en smule "mæt" og "blind" ift. alt det spændende og smukke, som omgiver os. Alligevel er der så meget, som man gerne vil nå på falderebet: Et sidste dyk, en sidste surf-tur, en sidste sundowner, en sidste svømmetur i det krystalklare vand. Pludselig går tiden alt for hurtig og inden man får set sig om, er man kommet igennem klargørings-listen og er klar til at sejle over Atlanten. Jeg tror aldrig man bliver helt klar til at tage afsked med Caribien, men tiden var inde!

Vi sejlede fra Nassau i et lumsk vejrindue fredag d. 13. I flere dage havde vi haft kraftig regn og torden, men endelig begyndte det at klare lidt op, så vi sejlede af på denne ulykkens dag (der samtidig var dag 666 på turen (djævlens tal))! Vi nåede ikke særlig langt, før skyerne tårnede sig op i horisonten og truede os fra alle retninger. Pludselig begyndte det at stå ned i stænger, vindretningen ændredes markant og bølgerne byggede sig op. Vi kunne tyde på vejret, at vi inden længe ville få et massivt vindtryk lige imod os... Skyerne medbragte deres helt egne vindforhold, og pludselig kæmpede vi os nordpå i Ø-vind i stedet for østpå i den lovede S-vind... Da vi oven i købet så en skypumpe i horisonten, som sagtens kunne have hevet al vort sejl itu, stak vi halen imellem benene og sejlede med vinden, i den helt forkerte retning, for masten alene!

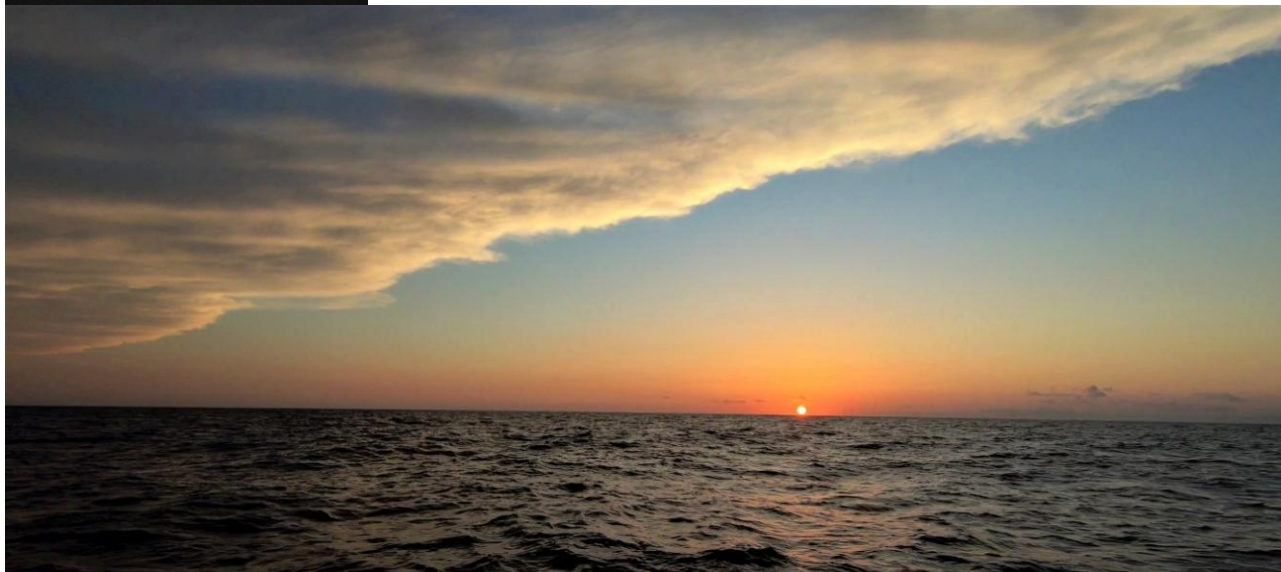
Efter et par timer i dette rædselsfulde vejr, var vi lige ved at kaste håndklædet i ringen og sejle tilbage i sikkerhed bag de bahamesiske øer! Der var dog noget psykologisk i, at vi havde forladt Bahamas og påbegyndt Atlanterhavskrydset, så vi blev ved med at sejle!

Ud på de sene nattetimer artede vinden sig dog endelig og gik tilbage til den forudsagte vindretning. Vi satte atter kursen mod Atlanterhavet og Azorerne, trods alle lynene omkring os, og håbede på det bedste!

På det første døgn tilbagelagde vi 107 sømil, hvoraf kun 80 af dem var i den rigtige retning... Så efter at have sejlet i et døgn, var vi stadig inden for Bahamas' søgrænser... Vi var dog i vældig godt humør, da vi nu havde lagt alt det dårlige vejr bag os og endelig fik solen at se! Vi havde en lækker og afslappet halvvind, og vi kom hurtigt ind i Atlanterhavsrytmen: Vi spiser, når vi er sultne og sover, når vi er trætte. Klokkeren er kun en faktor, når det er tid til at hente en ny vejrmeddelelse, ellers er dagsrytmen reguleret af solen, som vidner om, at vi er på vej nordpå.

Om natten til den 4. dag på Atlanten så vi det flotteste syn, nemlig en total måneformørkelse, hvor månen blev farvet helt rød! Jeg har aldrig set en total måneformørkelse før, så det var en stor oplevelse. I lang tid sad vi i cockpittet, imens vi var pakket godt ind i tøj og drak varm te, og så på månen, den smukkeste stjernehimmel og morilden. Det er en oplevelse vi sent glemmer! Månen er svær at fotografere fra en gyngende båd 😊

Allerede efter 4 dage til søs måtte vi sande, at vores vejrvindue ikke var så fantastisk, som vi havde håbet. Vinden ville dø hen på hele Atlanten (hvilket er helt uønsket) og ikke komme igen inden for de 6 dage, som vi har diesel med ombord til. Vi måtte derfor se os nødsagede til, at ty til Plan B: Bermuda!

Grundet de fremherskende vinde var vi stort set sejlet i en lige linje mod Bermuda, så det ville være nemt at kaste anker og vente på bedre vejr. Kursen blev justeret en smule og pludselig var vores Atlanterhavskryds splittet op i 1 + 2 uger. Det var også lige en tanke man skulle vænne sig til, for vi var netop kommet ind i en dejlig rytme... Men, det nytter heller ikke noget at brænde en masse diesel af!

Vi havde ikke i vores vildeste fantasi troet, at vi rent faktisk ville være nødsagede til at sejle til Bermuda, så vi havde ikke noget detaljeret søkort over området. Derfor måtte vi sætte vores lid til en gammel back-up computer fra 2004, som vi fandt frem fra gemmerne. Det så dog ikke lovende ud, da computeren var helt irret indeni (det dryssede ud af den) og skærmen var i et fremskredet stadie af opløsning. På mirakuløs vis

tændte den dog med det sammen og startede op, som om det ikke var 4 år siden, at den sidst havde været tændt. Søkortet virkede også med det samme og Artemis' position var allerede på kortet. Wow! Så kunne vi med ro i sindet anløbe Bermuda.

Efter en uge til søs sejlede vi ind i Bermudas territoriale farvand og befandt os i den gådefulde Bermudatrekant. Et helvedshav fyldt med mystiske skabninger og farer. Storme og tordenvejr, der ikke kan observeres og fartøjer, der forsvinder sporløst fra jordens overflade. De fleste frygter Bermudatrekanten pga. mystikken, uvisheden og det forfærdelige vejr, som kan opstå ud af ingenting. Man kan dog være heldig, og det må man sige, at vi var, for vejret var fantastisk og helt stille!

Midt om natten klokken 4 blev vi vækket af motorstøj langt væk fra båden. I mørket kunne vi høre en dyb motorrumlen, men der var intet lys derude. Mærkeligt! Pludselig kunne vi ane en lille båd i måneskæret, som kom tættere og tættere på. Netop som situationen var ved at blive lidt uhyggelig, tændte båden sine blå blink – U.S. Coast Guard! De ville bare lige sikre sig, at vi ikke var en smuglerbåd, som luskede uautoriseret rundt i mørket! De fulgte efter os i et godt stykke tid og forlod os først, da vi blev endelig godkendte af myndighederne til at sejle ind i landet.

Da det var en Plan B at sejle til Bermuda, havde vi ikke udfyldt nogen papirer eller taget en PCR-test på forhånd. Det var dog ikke noget problem, da tolderens snildt kunne stikke en vatpind op i næsen på os, imens en sygeplejerske holdte godt øje med os over et videoopkald på tolderens private telefon. Nemt!

*The Bermudas: a hellish sea for
thunder, lightning and storms*

— Sir Walter Raleigh, 1596

Jeg ved ikke, hvilke forventninger vi havde til Bermuda og befolkningen, men alle, vi indtil videre havde talt med, snakkede så propert britisk og var så effektive, at vi var helt i tvivl om, hvorvidt vi var ankommet til England. Bermuda er dog et britisk oversøisk territorium, hvilket sagtens kan mærkes. Vi har sjældent set noget lignende!

Testede og frie kunne vi da gå på opdagelse i det nye land, Bermuda! Til trods for, at det kun var en uge siden vi sidst havde set land, var det en helt speciel følelse. Med tungt hjerte havde vi sagt farvel til Bahamas' turkisblå vand, smukke hvide sandstrande og ikke mindst de varmere vandtemperaturer, men nu kunne vi få en sidste bid af "troperne"! Derudover var der også en anden fordel ved, at være ankommet til Bermuda: Internet. Jeg havde nemlig fødselsdag, den selvsamme dag vi ankom, så her kunne vi fejre det med en drink og ikke mindst et videoopkald til min mor. Det var en dejlig dag!

Bermuda er faktisk et utrolig spændende sted, også historisk set. Forståeligt nok, gik der en rum tid, før øen blev opdaget og ikke mindst udforsket. På et af Columbus' skibe blev øen spottet tilbage i starten af 1500-tallet, men først et årti senere blev øen "fundet", da et engelsk skib gik på grund i Bermudas' lumske farvand. Siden da har Bermuda været britisk, hvilket nok skyldes, at øen ligger midt ude i ingenting og langt væk

fra den sædvanlige handelsrute. Ikke desto mindre har England lagt mange kræfter i at sende krigs- og straffefanger til øen, som skulle bygge flere store forte til at beskytte flåden og hovedstaden Hamilton. Det har været et slidsomt arbejde, at grave sig igennem øen og udvinde byggematerialer deraf. Det er et yderst imponerende byggeri og har gavnet den engelske flåde igennem hele historien.

Ligesom vi, var mange andre sejlere også stoppet på Bermuda, for at afvente et bedre vejrvindue. (Eller noget vind i det hele taget).

Efter at vi havde tilbragt 4 dage på Bermuda, så vejret dog atter ud til at arte sig. Det var ikke meget tid vi havde haft til at udforske øen, men det var uden tvivl bedre, end at vi aldrig havde været der. Derudover var det også en fordel, at vi ikke havde opbrugt al vores friske proviant, da Bermuda uden tvivl er endnu dyrere end Bahamas, hvilket allerede var meget dyrt. Det endte med, at vi købte 2 æbler, 1l mælk, 1 æske småkager, 5 kartofler og ét salathoved. Så skulle vi vist kunne klare os de næste 2 uger til Azorerne!

Sammen med en håndfuld andre både sejlede vi fra Bermuda, håbefulde og optimistiske overfor vejrvinduet. Foran os ventede 1800sm (3333km) sejlads for at nå Azorerne og have krydset den omskiftelige Nordatlant!

Hej så længe!

